

3625 Æneste Beh. af Lovf. ang. Landsbyp. Lønn. og Dyrett. af en Pensions- og Hjælpefond.

3626

at maatte gaa en ganske anden Vej ved Re-
formen, og i al Fald vilde man ganske sikkert
have sagt, at man, hvis man havde naaet
noget Saadant, havde naaet, hvad man ønskede,
At man nu paa dette Punkt er kommen til
en saa stor Strid, er mig, som sagt, meget
uforklarligt. Det er vist nok, at Tanken om
at komme med et særligt Forbud imod at mod-
tage Gaver for ganske enkelte Handlinger kom
frem i Lovforslaget i Overensstemmelse med det
Resultat, hvortil man i Kirkekommissionen var
kommen, men det maa ogsaa erkjendes, at
netop de ministerielle Handlinger, som man
der væsentlig holdt sig til, vare af en saa sær-
lig Natur, at det saa at sige kunde fortaas
af sig selv, at der netop af Hensyn til disse
overhovedet ikke kunde være Spørgsmaal om no-
get som helst Bederlag. En enkelt af de andre
Handlinger blev senere dragen frem, idet man netop
med Hensyn til den mente at have Erfaring om
de ganske særlige Følger af Gaver, ja, endog
naar der blot opstod Mistanke om, at det var
ved Hjælp af Gaver, man havde faaet Noget
frem, som ellers ikke vilde være fremkommet,
men i Dvrigt var der, hvis jeg ikke feiler, slet
ikke Spørgsmaal i Kirkekommissionen om, at
der skulde være Noget til Hinder for, at Præ-
sten modtog Gaver, naar de frivillig bleve
ydede for hans Virksomhed; der er jo Med-
lemmer her i Salen, der ogsaa have været
Medlemmer af Kirkekommissionen, og som
ville kunne bekræfte dette. Det her foreliggende
Spørgsmaal er først senere kommet frem og
er efterhaanden voret op til en saadan Høide,
at man ved denne Behandling næsten udeluk-
kende er kommen til at beskæftige sig dermed.
Man søger endog besynderlige og — jeg haa-
ber, at dette Udtryk ikke vil faare Noget —
forpinte Udveie for at komme bort fra det,
der vilde være det Naturlige, og jeg finder
virkelig et Exempel herpaa i Endringsforsla-
get under Nr. 2; men det viser sig nu, at
man dog ikke derved ganske har naaet, hvad
man vilde naa. Der er først sagt, at al
Dypperligt i Kirken bortfalder, men man har

dog i alt Fald forsømt at sætte „Sogne-
kirken“, hvis det var Meningen, hvorimod
man har troet at fjerne Banffelighederne ved
senere at nævne „Sognepræsten“. Det fore-
kommer mig imidlertid klart, at man ved en
naturlig Forstaaelse af denne Paragraf
kommer ind paa en anden Vej, end man havde
tænkt sig, thi til Præsterne høre jo ogsaa de
residerende Kapellaner, og naar man her sæt-
ter Ordet „Sognepræsten“, tror jeg, den na-
turligste Opfattelse vil være, at der ikke vil
være Noget i Veien for, at Kapellanerne
kunne modtage Gaver. Den hele Tanke, der
er fremkommen om, at man paa denne Maade
skulde kunne undgaa Misligheder med Hensyn
til Balgmenigheder, ligger egentlig slet ikke
for i denne Lov, men jeg skal dog som sagt
ikke forbyde mig deri. Det forekommer mig
virkelig besynderligt, at de Medlemmer, der
ellers saa stærkt holde paa Friheden og nære
en saa stærk Frygt for, at den skulde kunne
indskrænktes, her kunne optræde med et saa
dant Forslag og holde paa det med en saa
stor Styrke, thi det kan dog virkelig ikke
negtes, at naar man hæver al Dvæng til at
give Dffer og siger: „Det beror paa Enhver,
om han vil give Noget“, er der Frihed. Naar
man tilføjer, at Folk alligevel kunne finde sig
trykkede og gjøre Noget, som man maa be-
klage, kommer man ind paa en Betragtning,
hvorpaa der ikke ligger saa megen Vægt, naar
man har givet Friheden, og det forekommer
mig, at det sker paa et Trin, hvor der aller-
mindst er Grund dertil. Der kan i mange
andre Forhold opstaa Frygt for Misbrug, men
jeg tror, at der kun overordentlig sjældent
vil kunne opstaa Frygt for, at man vil give
Penge ud, naar man ikke har Lyft dertil og
ikke er forpligtet dertil. — Der er for Dv-
rigt ikke noget Særligt ved den foreliggende
Sag, som kunde foranledige mig til at tage
Ordet, og jeg har oprigtig talt været i Tvivl
om, hvorvidt jeg skulde gjøre det i Anledning
af de Uttringer, der ere fremkomne fra det
ærede Medlem for Viborg Amts Afd. Balg-